

Arja Juntunen ja Jarmo Saarti

Kaarlo ja karhujen joulunaika

Arja Juntunen & Jarmo Saarti

Kaarlo ja karhujen joulunaika

ArJarmo

2017

Kuvitus:

Arja Juntunen ja Jarmo Saarti

Julkaisija:

ArJarmo, Kuopio

Kustantaja:

BoD, Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja:

BoD, Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-951-568-914-6

Sisällys

1. LUKU, JOSSA IKSU MIETTII JOULUNAIKAA	5
2. LUKU, JOSSA MENNÄÄN PUIJOLLE	12
3. LUKU, JOSSA LUOLASSA ASUU YSTÄVÄ	17
4. LUKU, JOSSA KAARLO KERTOO TARINAN.....	22
5. LUKU, JOSSA VEKSU TUTUSTUU PITSAAN	29
6. LUKU, JOSSA VEKSU KUULEE JOULUSTA	42
7. LUKU, JOSSA MIETITÄÄN LAHJOJA	47
8. LUKU, JOSSA LEIVOTAAN PIPARIT.....	54
9. LUKU, JOSSA HAETAAN METSÄ SISÄLLE	60
10. LUKU, JOSSA SAAPUU JOULURAUHA.....	77

1. Luku, jossa Iksu miettii joulunaikaa

Iksu oli miettinyt jo pitkään joulua. Kaarlo oli kertonut heti juhannuksen jälkeen, että silloin pitää taas syödä paljon, ja kaikenlaisia herkkuja. Se oli antanut Iksulle kirjoittamansa luettelon, ja Iksu oli huokaissut pitkään: ”Kaarlون toiveet kyllä tiedettiin, niitä oli paljon, ja ne tulivat kalliiksi.”

Oli lokakuun loppupuoli, ja joulun vielä monta päivää, joten aikaa valmisteluihin oli jäljellä. Kesällä Iksu oli käynyt kaupoilla keskustan myymälöissä ja huomannut siellä tarjouksessa olevat kupariastiat. Se oli kertonut niistä Iskylle ja Äiskylle.

Seuraavana viikonloppuna oli menty yhdessä kaupoille ja ostettu keittiöön uudet astiat: pieni kattila, keskikokoinen paistokasari, jossa saattoi myös keittää kastiketta, ja suuri paistinpannu lättöjä ja munakkaita varten.

Isky oli kiinnittänyt kattoon koukut, joista astiat oli laitettu roikkumaan. Kupari kiilsi kauniisti ja illalla niitä oli mukava katsoa kynttilän loisteessa iltojen jo

pimentyessä ja ensilumen ensimmäisten hiutaleiden leijuessa maahan sulamaan.

Iksu ajatteli Kaarlon ruokalistaa ja päätti, että tänä jouluna se ei niitä yksin laittaisi. Kavereita oli saatava avuksi, muuten tulisi nälkäjoulu ja se ei olisi kenellekään mukavaa.

Iksu katsoi kiiltäviä uusia kupariastioita ja ajatteli:

- Nuo minä kiillotan jouluksi oikein kiiltäviksi ja sitten niissä paistetaan ja keitetään herkkuruokia. Osa jo hyvissä ajoin, pakkaseen tai kellariin säilöön.

Sitten Iksu meni keittiön sohvalle, laittoi pienen päänsä tyynylle ja veti peiton päälleen. Kun oli ajatellut noinkin raskaita ajatuksia, piti ottaa nokoset. Muuten ei jaksaisi.

Iksun uni

Iksu käveli metsässä. Siellä oli suuria puita ja aurinko oli peittynyt niiden taakse. Valoa siilautui vain hieman sammalmättäille.

Kiven takaa nousi karvainen kämmen, ja joku kutsui vilkuttaen...

Iksu heräsi. Sen pää oli hetken aikaa sekaisin. Oli niin kuin karva olisi kääntynyt sisäänpäin ja sotkenut

ajatukset. Sitten ne silisivät, ja Iksu muisti unensa. Pitäisi mennä metsään ja katsoa, kuka sinne oikein kutsui.

Lähtisiköhän Kaarlo mukaan retkelle? No, jos sanoisi sille, että teen eväät mukaan, niin eiköhän siitä silloin kaverin saisi mukaan matkalle...

- Kaarlo, minä tein eväät! Lähdetkö minun kaveriksi metsäretkelle?

- Mitä sinulla on siellä repussa? Onkos paljonkin ja erityisesti, varsinkin, riittävästi murkinaa? Minne mennään? tohotti Kaarlo innoissaan ja pyyhki salaa kuolaa suupielestään.

-No yllätysjuttuja, tykkäät varmasti. Voin mainita yhden asian: minulla jäi eilen vähän pitsanjämiä Iskyn tekemästä napolilaistyyilisestä pitsasta. Mitäs siitä tykkäisit? kysäisi Iksu.

- Joo joo joopati joo: joko mennään? Ja metsäänkö siis mennään, tai jos metsään haluat mennä siis nyt, vai minne mennään mylläämään sammalet yllätetyt?

Kaarlo meni pitsapuheesta aina ihan sekaisin ja alkoi puhua mitä sylki suuhun tuo, ja sitä sylkeähän silloin suussa riitti.

- Jaksaisitko Puijolle? Mentäisiin ykkösen linja-autolla torille ja siitä sitten jollakin toisella eteenpäin. Ostetaan vaikka sellainen vaihtolippu.

- Minä tykkään ajella bussilla, eikun pysäkillä vaan pysäyttelemään että päästään liikkeelle! Aurinko paistaa ja elämä maistaa, huuteli Kaarlo innoissaan. - Mutta mikä se vaihtolippu oikein on?

- Eikun vaihtolippu. Sellaisella voi jatkaa samalla rahalla matkaa toisessa autossa.

- No otetaan sellaiset ja vaihtolaisrahat takaisin, innostui Kaarlo.

Linja-autopysäkki oli aivan kotimökin vieressä, tarvitsi avata vain sivuportti, ylittää katu ja siinä se oli, pysäkkilevike kerrostalon vieressä.

Iksu katsoi aikataulua, joka oli lyöty niiteillä puiseen sähkötolppaan kiinni. Vanhoja niittejä oli jäänyt ruostumaan vanhoista aikatauluista. Niitä oli mukava yrittää nyppiä irti linja-autoa odotellessa.

”Bussi tulisi vasta vartin päästä, mutta odotellaan nyt koko rahan edestä, kun Kaarlolla oli muka niin kiire. Varmaan se pelkäsi, että eväät happanevat repussa kotona odotellessa”, Iksu ajatteli. Kaarlo pomppi yhdellä

tassulla, tarkasteli bussin kuvaa linja-autopysäkin kyltistä ja sitten se kysyi:

- Oletko huomannut muuten tuon kenkäparin, joka kiikkuu tuolla johtojen päällä? Tiedätkö, mitä se tarkoittaa? Taitaa olla jotain synboolista eli vertauksen verran kuvallista. Olisiko Kulkuri Ville heittänyt ne sinne ja lähtenyt sitten kävelemään paljain jaloin kesän kunniaksi? Kaarlo mietti ja katsahti Iksuun.

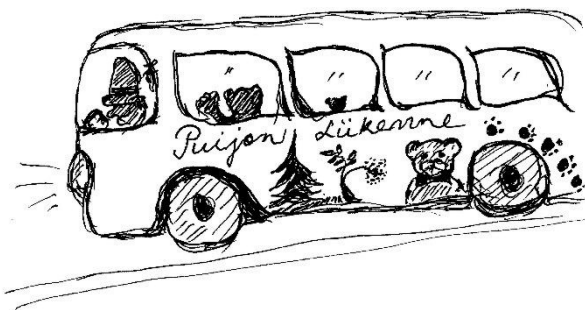
Iksu ajatteli, että eipä taida Kaarlo tosiaan tietää ja enpä taida myöskään uskaltaa edes kertoa sille. Säikähtää vielä. Se naapurin taiteilijan koira on niin äkäinenkin...

- Niin varmaan, Iksu sanoi sitten ja kuuli jo linja-auton tulevan mäen päältä.

Nyt päästäisiin bussiin ja sitten Puijolle. Karhunpojat heilauttivat käpäliään, kun linja-auto alkoi näkyä. Kun se tuli kohdalle, kuski jarrutti, aukaisi etuoven ja huudahti:

- Tuuttako työ kyitiin, ja minnekkäpä työ määttä?

- Perilleppä aeteltiin ajjoo hyrräytee, lohkaisi Kaarlo vieraalla kielellä, josta Iksu vain vaivoin sai selvää.

Iksua hihitytti tuo savoa vääntävä kuski, joka oli sen mieliajuri, vähän niin kuin se entinen vossikka, joka viänsi ja kiänsi hevosta ajeluttaessaan ympäri toria.

- Sitä kauttahan myö männään, jos ei ihan eksytä matkalla, jatkoi kuski iloista rupatteluaan.

- Ei haittaa mutka matkassa, sanoi Kaarlo, - meillä on eväät mukana ja etsivillä pitää olla muutenkin mutka mukana, ettei konnat ala hyppiä nenälle tai siis meidän tapauksessa kuonoille.

- No eikun kyitiin sitten pojat ja mänöks, ettei myöhästyä eli ehitään perille ajoissa. Jouvutaan tässä vielä seuroovalla vuorolla tulemaan ja kaeken lisäksi sen perässä. Sillon sitä oltaskii ennen aikojaan perillä, ja

Kaarlo ja Iksu löytävät veljensä Veksun aarniometsästä. Joulunaika vaatii uuden veljen perusteellisen perehdyttämisen joulun salaisuuteen. Kommellusten loppuksi nautitaan joululounas ja jaetaan lahjat.

Sarjassa aiemmin ilmestyneet: Kaarlo ja kaukainen kesä (2015); Kaarlo ja kadonneen Nalliaisen salaisuus (2016)

